

Arrest

nr. 242 323 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2020 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE BEULE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van haar Nederlandse moeder.

1.2. Op 23 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder

bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwildering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 28.11.2019 werd ingediend door:

(...)

+ kinderen

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar moeder K.M.A.P (...) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze met in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het kader van de aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd dat hij ten laste was/is van de referentiepersoon:

- *Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 27.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *Loonfiches (...) januari tot november 2019 op naam van de referentiepersoon*
- *Verzendbewijzen van geld via Western Union en Sunchange Bank NV vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 9.11.2018, 3.12.2019, 23.03.2019, 9.01.2019, 3.01.2019, 6.04.2018, 5.12.2017, 25.01.2019, 5.03.2019, 4.02.2018, 6.04.2019, 21.06.2019, 4.02.2019, 4.07.2018, 12.09.2018, 28.09.2018, 1.11.2018, 24.01.2019, 5.05.2018*
- *Verzendbewijs van geld via Western Union vanwege een derde aan betrokkene dd. 21.11.2018*
- *Attesten OCMW Antwerpen dd. 2.10.2019 en 29.11.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het onvermogen is onvoldoende aangetoond. Er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in het land van herkomst zelf niet over bestaansmiddelen beschikt of zij enige vorm van financiële steun vanwege de staat ontvangt.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de

voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Ook de aanvraag tot verblijfsrecht van de kinderen wordt geweigerd. Gezien de moeder geen recht op verblijf heeft en het in het belang van het kind is dat het samen blijft met hun moeder, kan er aan de kinderen eveneens geen verblijfsrecht toegekend worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij een document met ‘middelen’ neer. Hij verduidelijkt dat de middelen mogelijk niet duidelijk blijken uit het verzoekschrift.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de procedure schriftelijk is en dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen doch geen andere middelen mogen aanvoeren dan deze die in het verzoekschrift of in de nota werden uiteengezet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de procedure van inquisitoriale aard is.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het procedurereglement van de Raad voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter terechtzitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is en het niet op vraag van de Raad werd neergelegd en daar er voorts geen redenen zijn om dit stuk toch te aanvaarden en gelet op de rechten van de verdediging dient dit stuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij meent *“de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing”* en zet aldus haar argumenten als volgt uiteen:

“Eerste middel: ten laste van de referentiepersoon

De bestreden beslissing spreekt van ‘stiefvader’ als referentiepersoon. Dit is echter niet juist, daar de moeder van verzoekster referentiepersoon is.

De moeder van verzoekster zorgt al jaren voor haar kind en kleinkinderen. De geldtransfers via Western Union en Sunchange Bank NV bewijzen dat verzoekster en haar kinderen materiële steun krijgen van de moeder/hun grootmoeder. De materiële steun liet toe dat verzoekster en haar kinderen konden overleven in herkomstland.

De verzendbewijzen van geld via Western Union tonen aan dat verzoekster materiële steun ontving van haar moeder in het land van herkomst.

Dat verzoekster in het land van herkomst niet over enig onroerend goed beschikt (stuk 3) en ook geen financiële bijstand genoot van het ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting (stuk 4).

Dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen is, ze had daar geen eigendom en had onvoldoende bestaansmiddelen.

Dat verzoekster geen werk had en moest zorgen voor haar kinderen en dankzij de referentiepersoon kon overleven, en ten laste was/is van die referentiepersoon.

Dat negatieve bewijzen niet mogelijk zijn, bijvoorbeeld dat verzoekster niet werkte.

Dat het bewijs dat je ten laste bent, een feitenkwestie is en kan met alle mogelijke bewijsmiddelen geleverd worden. Er wordt nagekeken:

- *Of je in je land van herkomst onvermogen bent, wat betekent dat je moet aantonen dat je zelf onvoldoende bestaansmiddelen hebt en geen eigendom hebt;*
- *Of je gedurende minstens de laatste zes maanden geld hebt ontvangen van het familielid in België met wie je de gezinshereniging gaat aanvragen, zodat je in staat was te voorzien in je dagelijks levensonderhoud; en*
- *Of het familielid dat je onderhield en met wie je gezinshereniging vraagt, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om jou te onderhouden.*

Het gaat over 'of en niet 'en'. Ten onrechte maakt gedaagde hier 'en' van.

Dat verzoekster onvoldoende bestaansmiddelen had en daarom geld ontving van haar moeder, het familielid in België met wie ze de gezinshereniging aanvraagt.

Dat haar moeder over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar te onderhouden, (stuk 5)

Sinds hun verblijf in België is verzoekster en haar kinderen ook ten laste van referentiepersoon.

Verzoekster heeft zich ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende die geen uitkeringen krijgt. (stuk 6)

Verzoekster ontvangt geen financiële steun bij OCMW Antwerpen, (stuk 7)

Verzoekster heeft zich ingeschreven voor de opleiding verzorgende bij Familiehulp VZW (stuk 8).

Verzoekster beschikt niet over eigen inkomsten en is nog steeds ten laste van de referentiepersoon, haar moeder.

Dat verzoekster ten laste is, wat een feitenkwestie is, hiermee is bewezen.

Tweede middel: andere voorwaarden van gezinshereniging

I. Bloedverwantschap of aanverwantschap

Verzoekster is kind van een unieburger en haar kinderen zijn kleinkinderen van een unieburger. (stuk 9)

II. Gezinscel

Verzoekster en haar kinderen voegen zich samen met de unieburger. Ze vormen feitelijk een gezinscel. Dat ze hiermee een affectieve- en een financiële band bewijzen.

Aangezien de voorwaarden van gezinshereniging vervuld zijn, dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Unieburger:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Nederlands onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Nederlandse moeder.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

3.5. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn bij haar aanvraag. Het gaat om:

- *Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 27.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *Loonfiches (...) januari tot november 2019 op naam van de referentiepersoon*
- *Verzendbewijzen van geld via Western Union en Sunchange Bank NV vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 9.11.2018, 3.12.2019, 23.03.2019, 9.01.2019, 3.01.2019, 6.04.2018, 5.12.2017, 25.01.2019, 5.03.2019, 4.02.2018, 6.04.2019, 21.06.2019, 4.02.2019, 4.07.2018, 12.09.2018, 28.09.2018, 1.11.2018, 24.01.2019, 5.05.2018*
- *Verzendbewijs van geld via Western Union vanwege een derde aan betrokkene dd. 21.11.2018*
- *Attesten OCMW Antwerpen dd. 2.10.2019 en 29.11.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen”.*

De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat het onvermogen onvoldoende is aangetoond, dat er geen documenten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst zelf niet over bestaansmiddelen beschikt of dat zij enige vorm van financiële steun van de staat ontvangt, zodat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.6. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing spreekt van “stiefvader” als referentiepersoon en dat dit echter niet juist is, daar de moeder van de verzoekende partij de referentiepersoon is. De Raad kan slechts vaststellen dat het om een materiële vergissing gaat daar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar moeder K.M.A.P. (...) van Nederlandse nationaliteit”*, zodat er *in casu* geen discussie over kan bestaan dat de moeder van de verzoekende partij de referentiepersoon is. De materiële vergissing heeft verder geen invloed op de motieven van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de motieven dat de verwerende partij de moeder van de verzoekende partij wel degelijk als referentiepersoon beschouwde, daar zij onder meer wijst op loonfiches Dagelijks Leven Zorg van de referentiepersoon en verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij en uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat de voornoemde loonfiches op naam van haar moeder staan alsook dat de verzendbewijzen haar moeder vermelden als verzender. De materiële vergissing kan *in casu* dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.7. Verder stelt de verzoekende partij dat haar moeder al jaren voor haar en haar kinderen zorgt, dat de geldtransfers via Western Union en Sunchange Bank NV bewijzen dat zij en haar kinderen materiële steun krijgen van haar moeder, dat de materiële steun toeliet dat zij en haar kinderen konden overleven in hun herkomstland, dat de verzendbewijzen van geld via Western Union aantonen dat zij materiële steun ontving van haar moeder in het land van herkomst, dat zij in het land van herkomst niet over enig onroerend goed beschikt (stuk 3) en ook geen financiële bijstand genoot van het ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting (stuk 4), dat zij in het land van herkomst onvermogen is, dat zij daar geen eigendom had en onvoldoende bestaansmiddelen, dat zij geen werk had en moest zorgen voor haar kinderen en dankzij de referentiepersoon kon overleven, en ten laste was/is van die referentiepersoon, dat negatieve bewijzen niet mogelijk zijn, bijvoorbeeld dat zij niet werkte, dat het bewijs dat je ten laste bent een feitenkwestie is en met alle mogelijk bewijsmiddelen geleverd kan worden, dat wordt nagekeken of je in je land van herkomst onvermogen bent, wat betekent dat je moet aantonen dat je zelf onvoldoende bestaansmiddelen hebt en geen eigendom hebt; of je gedurende minstens de laatste zes maanden geld hebt ontvangen van het familielid in België met wie je de gezinshereniging gaat aanvragen, zodat je in staat was te voorzien in je dagelijks levensonderhoud; en of het familielid dat je onderhield en met wie je gezinshereniging vraagt, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om jou te onderhouden, dat het gaat over ‘of’ en niet ‘en’, dat de verwerende partij hiervan ten onrechte ‘en’ maakt, dat zij onvoldoende bestaansmiddelen had en daarom geld ontving van haar moeder, dat haar moeder over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar te onderhouden (stuk 5), dat zij en haar kinderen sinds hun verblijf in België ook ten laste zijn van de referentiepersoon, dat zij zich ingeschreven heeft bij de VDAB als werkzoekende die geen uitkering krijgt (stuk 6), dat zij geen financiële steun ontvangt bij OCMW Antwerpen (stuk 7), dat zij zich ingeschreven heeft voor de

opleiding verzorgende bij Familiehulp VZW, dat zij niet beschikt over eigen inkomsten en nog steeds ten laste van de referentiepersoon, haar moeder, is, dat zij ten laste is, wat een feitenkwestie is, hiermee bewezen is, dat de andere voorwaarden van gezinshereniging bloedverwantschap of aanverwantschap en gezinscel zijn en zij vervolgens betoogt dat zij een kind is van een Unieburger, dat haar kinderen de kleinkinderen zijn van een Unieburger, dat zij en haar kinderen zich samen met de Unieburger voegen, en dat zij feitelijk een gezinscel vormen en dat ze hiermee een affectieve en een financiële band bewijzen.

Met voormeld betoog voert de verzoekende partij in feite enkel kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waar zij stelt dat het bewijs dat je ten laste bent een feitenkwestie is en met alle mogelijke bewijsmiddelen geleverd kan worden, dat wordt nagekeken of je in je land van herkomst onvermogen bent, wat betekent dat je moet aantonen dat je zelf onvoldoende bestaansmiddelen hebt en geen eigendom hebt; of je gedurende minstens de laatste zes maanden geld hebt ontvangen van het familielid in België met wie je de gezinshereniging gaat aanvragen, zodat je in staat was te voorzien in je dagelijks levensonderhoud; en of het familielid dat je onderhield en met wie je gezinshereniging vraagt, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om jou te onderhouden, dat het gaat over 'of' en niet 'en', dat de verwerende partij hiervan ten onrechte 'en' maakt. Voor het overige beperkt zij zich tot het uiteenzetten waarom zij meent dat in haar hoofde de voorwaarden voor het ten laste zijn en de voorwaarden voor gezinshereniging vervuld zijn.

3.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gegrond is op de vaststelling dat het onvermogen van de verzoekende partij onvoldoende aangetoond is en dat geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst zelf niet over bestaansmiddelen beschikt of zij enige vorm van financiële steun van de staat ontvangt, zodat de verwerende partij besloot dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Daar waar de verzoekende partij lijkt te betogen dat slechts aan één van de volgende drie vereisten moet worden voldaan, met name (i) of je in je land van herkomst onvermogen bent, (ii) of je gedurende minstens de laatste zes maanden geld hebt ontvangen van het familielid in België met wie je de gezinshereniging gaat aanvragen, zodat je in staat was te voorzien in je dagelijks levensonderhoud of (iii) het familielid dat je onderhield en met wie je gezinshereniging vraagt, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om jou te onderhouden, maakt zij niet duidelijk waaruit zij dit zou kunnen afleiden. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij niet noodzakelijk moest nagaan of zij onvermogen was, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Reyes van het Europees Hof van Justitie: *"Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet."* Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat aan de verzoekende partij gevraagd wordt een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voor te leggen, dit om de verwerende partij toe te laten te beoordelen of de verzoekende partij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien.

3.9. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich, het weze herhaald, tot het uiteenzetten waarom zij meent dat in haar hoofde de voorwaarden voor het ten laste zijn en de voorwaarden voor gezinshereniging vervuld zijn. Zij laat met haar betoog na te verduidelijken op welke wijze de motieven in de bestreden beslissing waar uiteengezet wordt waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

Geheel ten overvloede wijst de Raad nog op wat volgt.

Door het louter opnieuw voorleggen van het stuk waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst niet over enig onroerend goed beschikt, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, met name dat dit attest niets zegt over andere eventuele bronnen van inkomsten en dan ook niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van onvermogen. Door te verwijzen naar het stuk waaruit blijkt dat zij nooit financiële bijstand genoot van het Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting, weerlegt of ontkracht de verzoekende partij geenszins het motief dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene in het land van herkomst zelf niet over bestaansmiddelen beschikt, minstens beweert zij het tegendeel niet. Bovendien stelt de Raad vast dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook niet aangeeft dat dit stuk werd neergelegd bij haar aanvraag. De Raad wijst er in dit verband op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen zodat ook hij geen rekening kan houden met stukken die niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Daar waar de verzoekende partij verder stelt dat zij onvoldoende bestaansmiddelen en geen werk had, dat zij moest zorgen voor haar kinderen, dat zij dankzij de referentiepersoon kon overleven, stelt de Raad vast dat dit gaat om loutere beweringen die zij geenszins aantoonst noch worden gestaafd door de stukken in het dossier, en waarmee zij aldus er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Met het louter voorhouden dat zij in het land van herkomst onvermogen is en ten laste was en is van de referentiepersoon, weerlegt zij evenmin de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat negatieve bewijzen niet mogelijk zijn, wijst de Raad erop dat het gegeven dat het om een negatief bewijs gaat, nog niet impliceert dat een dergelijk bewijs onmogelijk kan geleverd worden. Immers stelt de Raad vast dat de verzoekende partij wijst op het niet hebben van eigendom, het niet hebben van voldoende bestaansmiddelen en het niet hebben van werk in het land van herkomst en meent dat negatieve bewijzen onmogelijk zijn, terwijl zij voor het niet hebben van eigendom in het herkomstland wel degelijk in staat was een bewijs voor te brengen. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij geen (begin van) bewijs zou kunnen aanbrengen van het feit dat zij in het land van herkomst niet werkte en niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het onvermogen onvoldoende wordt aangetoond en dat geen documenten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst zelf niet over bestaansmiddelen beschikt.

Daar waar de verzoekende partij verder nog verwijst naar de geldtransfers via Western Union en Sunchange Bank NV die zouden bewijzen dat zij materiële steun kreeg van haar moeder, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze bewijzen in overweging heeft genomen en niet ontkent dat de verzoekende partij materiële steun ontving van de referentiepersoon. Echter oordeelde de verwerende partij op grond van het geheel van de voorgelegde documenten dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon daar het onvermogen onvoldoende is aangetoond. Motief dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, door de verzoekende partij niet wordt weerlegd, noch ontkracht. Daar de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in het herkomstland, komt het niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor te oordelen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Immers het loutere feit dat de verzoekende partij materiële steun ontving toont op zich niet aan dat de verzoekende partij ook, gezien haar economische en sociale toestand, effectief aangewezen was op deze steun om in haar basisbehoeften te voorzien. Waar de verzoekende partij stelt dat zij onvoldoende bestaansmiddelen had en daarom geld ontving van haar moeder, beperkt zij zich tot een loutere bewering en toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het onvermogen in het herkomstland onvoldoende aangetoond is en dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij in het herkomstland niet zelf over bestaansmiddelen beschikt.

Met de loutere bewering dat zij sinds haar verblijf in België samen met haar kinderen ten laste is van de referentiepersoon, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven *“Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot*

gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België niet op deze in het land van herkomst.”

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat haar moeder over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar te onderhouden, dat zij zich heeft ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende die geen uitkeringen krijgt, dat zij geen financiële steunt ontvangt bij OCMW Antwerpen, dat zij zich ingeschreven heeft voor de opleiding verzorgende bij Familiehulp VZW, dat zij niet over eigen inkomsten beschikt, dat zij kind is van een Unieburger en haar kinderen kleinkinderen zijn van een Unieburger, dat zij en haar kinderen zich samen voegen met de Unieburger en dat zij feitelijk een gezin vormen, kan de Raad slechts vaststellen dat voornoemde bewijsstukken en beweringen geen afbreuk doen aan het motief dat het onvermogen van de verzoekende partij onvoldoende is aangetoond, daar er geen documenten worden voorgelegd waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst zelf niet over bestaansmiddelen beschikt. Zelfs indien de voorgelegde bewijsstukken zouden aantonen dat zij heden ten laste wordt genomen door haar moeder en de overige voorwaarden voor een gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zijn voldaan, blijft voornoemd motief inzake het onvoldoende aangetoond onvermogen overeind en volstaat dit motief om de bestreden beslissing te schragen. Het betoog van de verzoekende partij over het actueel ten laste zijn en de overige voorwaarden van gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

3.10. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.11. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER